

Ki a nagyobb?

„És elméne Kapernaumba. És odahaza megkérdezé őket: - Mi felett vetekedtetek egymással az úton?- De ők hallgatának, mert egymás között a felett vetekedtek vala az úton, ki a nagyobb?”
(Mk 9,33-34)

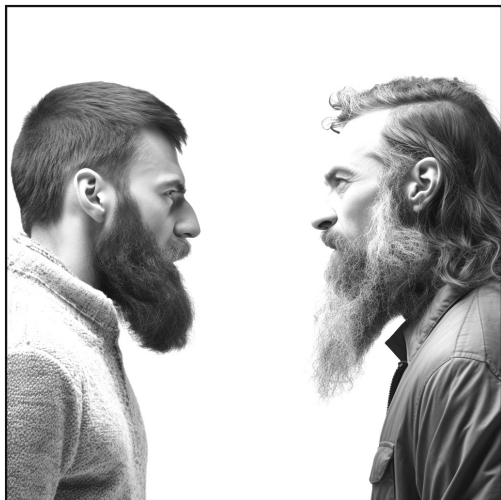
A megdicsőülés hegyén történt események, majd a völgyben a sikertelen ördögűzés után, Jézus a haláláról és a feltámadásáról beszél, amit nem értenek a tanítványok. Bár fontos lett volna, hogy megértsék Jézus szavait, mégsem erről beszélgettek az úton egymás között, amikor magukra maradtak.

Vajon kinek jutott eszébe az a kérdés, hogy ki a nagyobb, és miért gondolkodott el ezen? Milyen érvek hangoztak el, és hogyan próbálták bizonyítani, hogy ők a nagyobbak? Lehet, hogy a csodákra

hivatkoztak, amit tettek, vagy azt vizsgálták, hogy mekkora áldozatot hoztak Jézusért, esetleg a szolgálatuk fontosságáról beszéltek. Az elhangzott mondatokat természetesen

nem ismerjük, de valószínűleg egymást túllícitálva „beszélgettek”, vitatkoztak, és ezzel feltehetően egymásba is mélyen belegázoltak. Hiszen amikor magunkat fel-emeljük, a másikat megalázzuk. A vi-

ta hevében megérkeznek az úticéljukhoz, és az egymás közötti beszélgetést nem folytatják. Jézus azonban érzékeli és látja, hogy valami feszültség van a tanítványai között, és megkérdezi tőlük: „Mi felett vetekedtetek egymással az úton?” Erre a kérdésre nem mertek válaszolni, mert érezték, hogy az Úr nem örülne a

válaszoknak. Látjuk azonban Jézus reakcióját, hogy milyen türelmesen próbálja elmagyarázni, hogy az Isten országa teljesen más, mint a világ. Felhívja arra is a figyelmet, hogy Isten mit értékel, mire kell a hangsúlyt helyezni az egymással való vitatkozás helyett. Példaként említette az Úr az egymás felé való szolgálat fontosságát, az alázatot és a gyermekek felé való megfelelő viszonyunkat. Fontos volt, hogy a tanítványok megértsék, Isten hogyan gondolkodik a nagyságról. Ezt bizonyítja az is, hogy mind a négy evangéliumban megtaláljuk ennek a leírását. János azt is leírja, hogy Jézus még a halála előtt az utolsó napon, melyet együtt töltött a tanítványaival, megmos-ta a lábukat, ezzel tanítva őket, hogy nem a nagyság a fontos, hanem az, hogyan fordulunk egymás felé. Emellett egy családba tartozunk Krisztus miatt, és így nem lehetünk közömbösek egymás iránt.

Ha Jézus idejében és az Ő jelenlétében ilyen mértékben jelentkezett a versengésnek ez a formája, akkor biztosak lehetünk abban, hogy bennünket és a gyülekezetünket is érinteni fogja ez a probléma. Sok konfliktust és felesleges vitatkozást lehetne elkerülni, ha megértenénk, hogy nem az a fontos, hogy ki a nagyobb, és kinek a szava számít jobban, hanem az, hogy az Úrnak szolgál-e azzal, amim van a magam igaza helyett. Péter az utolsó vacsoránál

így fogalmaz: „*Ha mindnyájan megbotránkoznak is, de én nem*” (Mk 14,29). Ezzel a mondatával rejtett módon kijelenti, hogy ő különbnek, nagyobbnek gondolja magát a többi tanítványnál. Miután háromszor megtagadta az Urat, míg a többi tanítvány „csupán” elfutott, magába szállt, és szembesült a tettének a súlyával. A feltámadás után az Úr Jézus megkérdezi Pétert: „*Simon, Jónának fia: jobban szeretsz-e engem ezeknél?*” (Jn 21,15) Ezt a kérdést akár így is feltehetnénk: Nagyobb vagy, Péter a többiekénél? Péter ekkorra már megtanulta a leckét, már nem gondolja, hogy nagyobb, mint a többiek, és nem másokhoz hasonlítja magát: „*Igen, Uram; te tudod, hogy szeretlek téged*” (Jn 21,15a). Erre az Úr így válaszol: ha nem vagy nagyobb, akkor most már szolgálhatsz. „*Legeltesd az én bárányaimat!*” (Jn 21,15b) A magunk felmagasztalása és a versengés szépen lassan kúszhat be az életünkbe. Nem azzal kezdődik, hogy nagyobbak akarunk lenni a többiekénél, vagy versenyezni szeretnénk. Észreveszünk valami hibát, és ezt látva magamat előrébb sorolom a testvéremnél. Ilyen esetben az egymás hordozása, szeretettel való támogatása, szükség esetén az észrevett dolgok segítő megbeszélése az eszköz a gyógyulás felé. Előfordul, hogy túlértékelem a saját Úrért végzett tevékenységemet, szemben a testvéreim szolgálatával. Elvárom, hogy más is ugyanúgy cselekedjen, mint

én. Ha ez nem sikerül, akkor is magamat a testvérem fölé helyezem. Ha egy vitás szituációban nem tudok engedni, és a végletekig magam mellé szeretnék állítani másokat, vagy nem tudom elfogadni, hogy én hibázok. Mindezek jelzésül lehetnek arra, hogy magamat előrébb helyezem a többiekénél. A versengés légkörére az is jellemző lehet, amikor egy közösségben úgy érzem, hogy bizonyítanom kell, és nem tudok szabad szívvel az Úr felé fordulni. Számtalan apró formája lehet még annak, hogy magunkat különbnek gondoljuk a másiknál. Emiatt lassan versengő légkör alakulhat ki körülöttünk, később pedig leépül a gyülekezetünk. Ezért tartotta az Urunk fontosnak, hogy erről a kérdésről beszéljen,

példát adjon, hogy minél jobban megértjük, hogy nem az a kérdés, hogy ki a nagyobb. A helyreállítás sorrendje is ugyanaz, mint Péternél. Először megalázom magam, és elkezdem a testvéreimet értékelni, nagyobbbnak látni (Fil 2,3), felismerni azt, hogy szükségünk van egymásra. Csak ezután tud az Úr megbízni olyan feladattal, ami számára is hasznos, az Ő népében való valódi szolgálattal.

Kedves Olvasóm, mondhatja-e neked Jézus: „...legeltesd az én bárányaimat...”? Arra biztat az Úr, hogy imádkozzunk, és kérjünk aratókat az Ő aratásába. Hát legyünk mi azok, akiket Ő megtisztít, hogy szolgálhassunk Neki!

Török Sándor, Szentes

„SEMMIT NE TEGYETEK ÖNZÉSBŐL, SE HIÚ
DICSŐSÉGVÁGYBÓL, HANEM ALÁZATTAL
KÜLÖNBNEK TARTSÁTOK EGYMÁST
MAGATOKNÁL...” FILIPPI 2, 3

Hitvallásaink V.

A globális kereszténységet tekintve a keresztyén értékrendet semmibe vevő LGBTQ „jogok” térnyerése és kanonizálása jelenti korunk egyik legnagyobb kihívását, amely ismét hitvallásos helyzet-

be kényszeríti a biblikus felekezeteket. Többen bíróság előtt álltak vagy állnak hitük felvállalásáért a „felvilágosult” Nyugaton, csak mert bűnnek merték nevezni a homoszexuális élet-

gyakorlatot. Ennek hatására született meg a Nashville-i Nyilatkozat, amely a Szentírás szexualitással és házassággal kapcsolatos tanításait foglalja össze. Jelentőségére tekintettel a Márkus Tamás András és Márkus Kinga által magyar nyelvre fordított verziót itt is közre adom.

A nashville-i nyilatkozat

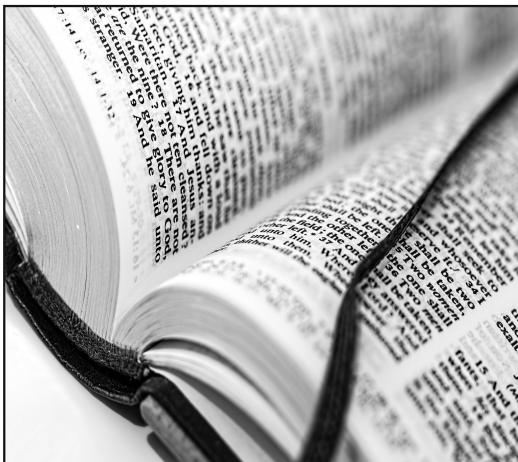
Az evangelikál keresztyének a 21. század hajnalán történelmi átmenet időszakában élnek. Az egyre inkább poszt-keresztyénné váló nyugati kultúra erőteljesen felülvizsgálta az

utóbbi időkben azt, hogy mit is jelent embernek lenni. Ez legfőképp abban nyilvánult meg, hogy a korszellem az emberi életre vonatkozó isteni terv szépségében már nem gyönyörködik, vagy nem is ismeri azt. Sokan

tagadják, hogy Isten teremtette az embert Önnön dicsőségére, és hogy jó szándéka magában foglalná férfiként és nőként való személyes és fizikai felépíttségünket. Általános elgondolás, hogy az ember férfi és női identitása nem része

Isten gyönyörűsége tervének, hanem sokkal inkább az egyén autonóm preferenciáinak kifejeződése. Istennek teremtményeit érintő jóságos elgondolását, mint a teljes és tartós öröm útját helyettesítik az olyan rövidlátó alternatív utak, amelyek előbb-utóbb megromtják az emberi életet, és megsértik az Istent.

Korunk világi szelleme nagy kihívást jelent a keresztyén egyház számára. Vajon az Úr Jézus Krisztus egyháza elveszítheti bibliai meggyőződését, tisztaságát és bátorságát, és belesimul a korszellembe? Vagy képes szilárdan kitartani az élet ígéje mellett, és bátorságot merítve Jézustól, szégyenkezés nélkül hir-

detni az Ő útját, az egyedül életre vezető utat? Vajon meg tudja őrizni világos, a jelenkori kultúrával ellentétes tanúságtételét egy olyan világgal szemben, amely úgy tűnik, pusztulásra van ítélve?

Meg vagyunk róla győződve, hogy a mi generációnk számára hűségesnek lenni azt jelenti, hogy újra deklaráljuk a világ valódi és igaz történetét, és abban a mi helyünket – különösképpen úgy, mint férfiak és nők. A keresztyén Szentírás azt tanítja, hogy csak egy Isten van, aki mindenknek egyedüli Teremtője és Ura. Minden ember egyedül neki tartozik szeretetteljes hálaadással, szívből jövő, őszinte dicsérettel és teljes engedelmességgel. Ez az út nemcsak az Isten dicsőítését foglalja magába, hanem önismeretünket is. Ha megfeledkezünk a Teremtőnkől, úgy elfelejtjük azt is, hogy kik vagyunk, és hogy önmaga számára teremtett minket. Nem ismerhetjük meg magunkat igazán anélkül, hogy ne ismernénk igazán azt, aki teremtett minket. Nem mi teremtettük magunkat. Nem vagyunk a magunkéi. Valódi identitásunkat – férfi és a női identitásunkat – Istentől kaptuk. Nemcsak hogy ostoba, de reménytelen próbálkozás is mássá változtatni magunkat, mint amivé Isten teremtett bennünket.

Hisszük, hogy Istennek teremtésével kapcsolatos szándéka és az üdvösség általa felkínált útja arra szolgál, hogy a legnagyobb dicsőséget jelentse számára és a legnagyobb jóban részesítsen bennünket. Isten jóságos terve biztosítja számunkra a legteljesebb szabadságot. Jézus azt mondta, hogy azért jött, hogy

életünk legyen, mégpedig túlradó módon. Ő mellettünk van, és nem ellenünk. Ennélfogva – abban a reményben, hogy Krisztus egyházát szolgáljuk és Istennek az emberi szexualitásra vonatkozó jóságos szándékáról tesszünk tanúságot, amelyet a Szentírásban nyilatkoztatott ki számunkra –, a következő megvallásokat és tagadásokat nyilvánítjuk ki.

1.) cikkely: Megvalljuk, hogy a házasságot Isten egy férfi és egy nő szövetségi, nemi, gyümölcsöző és élethosszig tartó egységeként tervezte, mint férj és feleség számára, aminek célja, hogy kiabrázolja Krisztus és az ő menyasszonya, az egyház közötti szövetségi szeretetet. Tagadjuk, hogy Isten a házasságot homoszexuális, poligám, vagy „többszerelmű” kapcsolatként tervezte. Azt is tagadjuk, hogy a házasság csupán emberi szerződés, és nem egy Isten előtt megkötött szövetség.

2.) cikkely: Megvalljuk, hogy Isten minden embernek kinyilatkoztatta akarátát a házasságon kívüli tiszta (= önmegtartóztató/szerk.) életre és a házasságon belüli hűségre vonatkozóan. Tagadjuk, hogy akármi-lyen szeretet, vágy vagy kötődés bármikor is igazolhatná akár a házasság előtti, vagy a házasságon kívüli szexuális kapcsolatot, valamint azt is, hogy igazolhatna bármilyen szexuális erkölcstelenséget.

3.) cikkely: Megvalljuk, hogy Isten Ádámot és Évát, az első emberi lényeket saját képére, Isten előtti egyenlő személyekként, külön férfinak és nőnek teremtette. Tagadjuk, hogy a férfiak és a nők közötti, isteni teremtettsé-

gükből fakadó különbség azt jelentené, hogy értékükben és méltóságukban különbözének.

4.) cikkely: Megvalljuk, hogy a férfiak és nők közötti, Isten által rendelt különbségek Isten eredeti teremtetési tervét tükrözik, és az ember javát és kiteljesedését szolgálják. Tagadjuk, hogy ezek a különbségek a bűnbeesés, vagy egy olyan tragikus esemény következményei volnának, amely helyreállítást igényel.

5.) cikkely: Megvalljuk, hogy a nők és a férfiak közötti különbségekből fakadó reprodukciós struktúrák szerves részét képezik Isten azon tervének, hogy férfiként és nőként tekinthetünk magunkra. Tagadjuk, hogy fizikai elváltozások vagy pszichológiai körülmények érvénytelenítenék az Isten által létrehozott kapcsolatot a biológiai nem, és a férfi vagy női önmeghatározás között.

6.) cikkely: Megvalljuk, hogy azok, akik a nemi fejlődést akadályozó fizikai rendellenességgel teremtetek Isten képére, méltóságukban és értékükben nem különböznek Isten többi képmásától. Jézus Urunk így beszél róluk: „Mert vannak nemzésre alkalmatlanok, akik anyjuk méhétől így születtek.” Mint ahogy mások is, ők is örömmel meghívtást kapnak Jézus Krisztus követésére, és amennyiben ismert, biológiai nemük szerint kell élniük. Tagadjuk, hogy ha egy személy biológiai neme bizonytalan, akkor képtelen lenne gyümölcsöző életet élni Krisztusban való örömteli engedelmisséggel.

7.) cikkely: Megvalljuk, hogy férfiként és nőként való önmeghatározásunknak Istennek a

teremtettségben és a megváltásban megnyilvánuló szent céljait kell szolgálnia, ahogy azt a Szentírásban is kinyilatkoztatta. Tagadjuk, hogy a homoszexuális vagy transzszexuális önmeghatározás összhangban állna Istennek a teremtettségben és a megváltásban kinyilatkoztatott szent céljaival.

8.) cikkely: Megvalljuk, hogy azok az emberek, akik vonzalmat éreznek saját nemük tagjai iránt, ugyanúgy gazdag, gyümölcsöző, Istennek tetsző életet élhetnek a Jézus Krisztusba vetett hitük által, amennyiben – ahogy minden keresztyén, – tisztaságban élnek az életüket. Tagadjuk, hogy az azonos nem iránt érzett szexuális vonzalom Isten eredeti teremtetésének természetes része lenne, de azt is, hogy ez a vonzalom bárkit is elszakíthatna az evangélium reményétől.

9.) cikkely: Megvalljuk, hogy a bűn torzítja a szexuális vágyakat azáltal, hogy elvonja azt a házasság szövetségéből a szexuális erkölcsstelenség felé. Ez a torzulás egyaránt vonatkozik heteroszexuális és homoszexuális erkölcsstelenségre is. Tagadjuk, hogy a szexuális erkölcsstelenségre irányuló tartós vágy igazolná az erkölcstelen szexuális viselkedést.

10.) cikkely: Megvalljuk, hogy bűnös dolog a homoszexuális erkölcsstelenséget vagy a transzgender jelenséget jóvá hagyni, és hogy egy ilyesfajta jóváhagyás a keresztyén hűségétől és tanúságtételtől való lényegi eltérést eredményez. Tagadjuk, hogy a homoszexuális vagy transzgender erkölcsstelenség olyan erkölcsileg semleges téma, amely felől hívő keresztyének tetszés szerint dönthetnének,

hogyan elfogadják azt, vagy helytelenítik.

11.) cikkely: Megvalljuk, hogy a mi feladatunk az igazságot szeretetben közölni minden időben, akkor is, mikor egymásról, mint férfiakról és nőkről beszélünk. Tagadunk minden olyasfajta kötelezettséget, amely során méltatlanul beszélünk Isten tervéről a férfit és a nőt illetően, akik Isten képmásainak a hordozói.

12.) cikkely: Megvalljuk, hogy Isten Krisztusban való kegyelme könyörületes bocsánatot és átformáló erőt is nyújt, és hogy ez a megbocsátás és erő teszi képessé

Jézus követőjét, hogy megöleldölje bűnös vágyait, és Istenhez méltó módon éljen. Tagadjuk, hogy Isten Krisztusban való kegyelme elégtelen lenne bármilyen szexuális bűn megbocsátására, vagy hogy ne adhatna erőt minden szexuális bűnbe keveredett hívőnek ahhoz, hogy szent életet folytasson.

13.) cikkely: Megvalljuk, hogy Istennek Krisztusban való kegyelme elegendő a bűnösöknek arra, hogy elhagyják transznmű önmeghatározásukat, és isteni türelemmel képesek legyenek elfogadni az Isten által rendelt kap-

csolatot az adott személy biológiai neme, és férfiként vagy nőként való önmeghatározása között. Tagadjuk, hogy Isten Krisztusban való kegyelme szentesíthetne olyan önképet,

amely nem felel meg Isten kinyilatkoztatott akaratának.

14.) cikkely: Megvalljuk, hogy Jézus Krisztus a bűnösök megmentéséért jött a világba, ezért Krisztus halála és feltámadása bocsánatot ad minden bűnre és örök életet jelent mindenki számára, aki megbánja bűneit és Krisztusban úgy bíz, mint aki egyedüli Megváltó, Úr,

és a legnagyobb kincs. Tagadjuk, hogy Isten karja túl rövid lenne ahhoz, hogy mindenkit megmentsen, vagy hogy lenne olyan bűnös, akit ne tudna elérni.

Forrás: <https://cbmw.org/nashville-statement/>
<https://www.evangelikalcsoport.hu/2017/09/10/a-nashville-i-nyilatkozat/>

Jobbágy Péter, Miskolc

Az igazi boldogság

A világon minden ember a boldogságot keresi, de mindenki rossz úton jár. Úgy gondolják, hogy a tiltott szexuális élvezetek, a rengeteg pénz, a hírnév és a megbecsülés, a pozíció és a hatalom, stb. tesz boldoggá őket. Kétségtelen, hogy mindezekben

van némi érzelmi izgalom, de nem ezek a boldogság forrásai.

Isten akarata is az, hogy boldogok legyünk, Ő azonban azt mondja: „*Boldogok, akiknek szívük tiszta*” (Mt 5,8 – Living Bible). Csak

akkor lehetünk igazán boldogok, ha szentek vagyunk. Keresztyénként az az elhívásunk, hogy bizonyosságot tegyünk a körülöttünk lévő világnak, hogy azért vagyunk nagyon boldogok, mert szentek vagyunk. Be kell mutatnunk másoknak, hogy azon bűnös dolgok nélkül is boldogok lehetünk, amiket Isten megtiltott nekünk. Az olyan törvényes dolgok, mint a házasság vagy a munkába való belemerülés sem okozhatnak nekünk boldogságot. Megkaphatjuk ezeket, de nem tesznek boldoggá minket. Csak az Úrban lehetünk boldogok. Csak így lehetünk ha-

tékony tanúi az evangélium igazságának.

Jézus azért jött, hogy megmentsen minket nemcsak a bűntől, hanem ebből a világrendszerből is. A Sátán ennek a világnak az uralkodója. Ő áll a divat, a szórakoztatás, az oktatási rendszer és sok -

sok más, látzólag semleges dolog mögött, amit ebben a világban látunk. Például, ha minden szabadidőnket jó keresztyén zene hallgatásával töltjük,

ez lehet a Sátán módszere is, hogy megakadályozzon minket abban, hogy időnként csendességben legyünk, hogy meghalljuk Isten hangját. A jó ebben az esetben a legjobb ellenségévé válik!

Az Úr nem vesz ki minket ebből a világból. A János 17,15-ben Jézus azért imádkozott az Atyához, hogy ne vegye ki a tanítványait ebből a világból, de őrizze meg őket a gonosztól. Csak a világban van lehetőségünk szentté válni. Egy hajó vízzáróságát a tenger közepén tesztelik, nem pedig a szárazdombokban!

Jézus azt mondta, hogy Noé és Lót napjaiban az embereket az evés, az ivás, a

vásárlás, az eladás, az építkezés, az ültetés, a házasságkötés foglalta le (Luk 17,26-28), amelyek közül egy sem bűn. Annyira lekötnek azonban bennünket a „világ gondjai”, hogy nincs időnk Istenre. Ez az utolsó napok veszélye. Most pedig azokat a napokat éljük. Ha anyagilag boldogulunk, és fényűzően kezdünk élni, könnyen eltávolodhatunk Istentől. A Biblia azt mondja: „*Valóban nagy nyereség az istenfélelem, megelégedéssel.*” (1Tim 6,6).

Most van az üdvösség napja. Meg kell bánnunk, hogy Istenen kívül más dolgokkal foglalkozunk. Ha a szívünk tisztátalan, nem lehetünk igazán boldogok. A titkos bűnök és a másokkal szembeni

helytelen hozzáállás annyira elcsüggeszt minket, mint Káint, akitől Isten megkérdezte: „*Miért csüggesztet le a fejed?*” (1Móz 4,6). Isten figyelmeztette Káint a rá leselkedő veszélyre. A bűn a szíve ajtajánál várakozott, és arra várt, hogy elnyelje őt, ezért Isten azt mondta neki, hogy uralkodjon felette.

A bűn mindig nagyon közel van hozzánk. Boldogok, akik ennek tudatában vannak, és éberek a kísértés órájában. Aki felismeri testének gyengeségét, és állandóan Istenhez kiált segítségért, az nem fog elbukni.

Zac Poonen, Bangalor

<http://www.cfcindia.com>

Mit tanított Jézus az imádságról?

Jézus elénk állította az imádkozás mércejét. Nemcsak eligazítást ad nekünk az evangéliumokban arról, hogy hogyan imádkozzunk, hanem személyes imaélethez példáját és imádságait is elénk adta, melyet feljegyeztek az apostolok. Jézus arra bátorít bennünket, hogy kitaratóak legyünk az imádkozásban, és megígéri, hogy Isten válaszolni fog imáinkra, ahogy azt a Máté 7,1-8 -ban is olvashatjuk: „*Kérjete és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyittatik néktek.*

Mert aki kér, mind kap; és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyittatik.”

Jézus a Máté 6,9-13 -ban tárja leginkább elénk az imádságra vonatkozó utasítását: „*Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved; Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek; És ne vígy minket kísér-*

tetbe, de szabadíts meg minket a gonosztól. Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mind örökké. Ámen!"

Ez az imádság, melyet a keresztyének rendszeresen elmondanak kis eltérésekkel, az úri imádság. Fontos meglátnunk, hogy ez nem Jézus személyes imádsága, hanem az, amire bennünket tanít. Miután tisztességet ad az Atyának, három kérést fogalmaz meg Isten nevével, Isten királyságával és Isten akaratával kapcsolatban; majd három kérést fogalmaz meg a mi saját életünkkel, létfenntartásunkkal (mindennapi kenyér), a megbocsátás szükségességével, a gonosztól való szabadulásunkkal kapcsolatban.

Az úri imádság szép példáját adja annak, hogyan lehet pár szóban összefoglalni minden alapvető dolgot, amit egy igazi imádságnak tartalmaznia kell. Ezek a szavak a helyes hozzáállásra és lelkiületre tanítanak bennünket az imádság területén.

Jézus továbbá arra is tanít bennünket, hogy hogyan ne imádkozzunk:

Mt 6,5: *„És mikor imádkozol, ne légy olyan, mint a képmutatók, akik a gyülekezetekben és az utcák szegletein fennállva szeretnek imádkozni, hogy lássák őket az emberek.”*

Mt 6,7: *„És mikor imádkoztok, ne legyetek sok beszédűek, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy az ő sok beszédükért hallgattnak meg.”*

Ehelyett a Máté 6,6 azt tanácsolja nekünk: *„Te pedig amikor imádkozol, menj be a*

te belső szobádba, és ajtódát bezárva, imádkozzál a te Atyádhoz, aki titkon van; és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet néked nyilván.” Jézus ezt a mintát követte a személyes imaéletében is.

Az evangéliumok feljegyzik, hogy Jézus előszeretettel imádkozott elvonultan, amikor mennyei Apjához imádkozott.

Luk 6,12: *„És lőn azokban a napokban, ki-méne a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban tölté el.”*

Mt 14,23: *„És amint elbocsátá a sokaságot, felméne a hegyre, magánosan imádkozni. Mikor pedig beestveledék, egyedül vala ott.”*

A Gecsemáné kertben ezt mondta a tanítványoknak: *„Üljetek le itt, míg elmegyek és amott imádkozom.”* (Mt 26,36; Mk 14,32; Luk 22,41).

Kivételként szerepel a Luk 9,28-29: *„És lőn e beszédek után mintegy nyolcadnappal, hogy maga mellé vevé Pétert, Jánost és Jakobot, és felméne a hegyre imádkozni. És imádkozása közben az ő orcájának ábrázata elváltozék, és az ő ruhája fehér és fénylő lőn.”*

Álljon most előttünk Jézus néhány egyéb tanítása az imádságról!

- a szeretettel kapcsolatban, Mt 5,44: *„Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket.”*

- a kitartással kapcsolatban, Luk 18,1: *„Monda pedig nekik példázatot is arról, hogy mindig imádkozni kell, és meg nem restülni.”*

- az alázattal és bűnbánattal kapcsolat-

ban, Luk 18,9-14: „Némelyeknek pedig, kik elbizakodtak magukban, hogy ők igazak, és a többieket semmibe sem vették, ezt a példázatot is mondá: Két ember méne fel a templomba imádkozni; az egyik farizeus, és a másik vámszedő. A farizeus megállván, ily módon imádkozék magában: Isten! hálákat adok néked, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek, ragadozók, hamisak, paráznák, vagy mint ím e vámszedő is. Bőjtölök kétszer egy héten; dézsmát adok mindenből, amit szerzek. A vámszedő pedig távol állván, még szemeit sem akarja vala az égre emelni, hanem veri vala mellét, mondván: Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek! Mondom néktek, ez megigazulva méne alá az ő házához, inkább hogynem amaz: mert valaki felmagasztalja magát, megaláztatik; és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.”

- az erőteljes és éber imádsággal kapcsolatban, Mt 26,41: „Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek; mert jól lehet a lélek kész, de a test erőtelen.”

- a hittel kapcsolatban, Mk 11,24: „Azért mondom néktek: Amit könyörgétekben kértetek, higgyjétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglészen néktek.”

Jézus személyes imádságai sok esetben nincsenek feljegyezve, de a Mt 9,38-ban azt mondja a tanítványainak: „Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.” A Mt 19,13 így szól: „Ekkor kis gyermekeket hozának hozzá, hogy kezeit vesse azokra, és imádkozzék.” A Jn 6,11-ben pedig azt olvassuk: „Jézus pe-

dig vevé a kenyereket, és hálát adván, adta a tanítványoknak, a tanítványok pedig a leülteknek.”

János evangéliumának 17. fejezete teljes egészében Jézus szavait tartalmazza, amint először önmagáért, másodszor a tanítványaiért, harmadszor pedig minden hívőért imádkozik. Ez az imádság túlterjedelmes ahhoz, hogy itt most leközzöljük, de érdemes kikeresni a Bibliából és elolvasni.

Jézus legszemélyesebb szavai, melyeket imádságban elmondott, a Gecsemáné kertben hangzanak el, közvetlenül elárulása előtt: Mt 26,39: „Atyám! ha lehetséges, múlték el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen amint én akarom, hanem amint te.” Mt 26,42: „Ismét elméne másodszor is, és könyörge, mondván: Atyám! ha el nem múlhatik tőlem e pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratom.” Mt 26,44: „És ott hagyva őket, ismét elméne és imádkozék harmadszor, ugyanazon beszéddel szólván.”

Jézus esetében az imádság középpontjában az Ő mennyei Apjának akarata állt. Jézus nevében imádkozni azt jelenti, hogy úgy imádkozunk, ahogyan Ő maga is imádkozott. A mi imádságaink csak akkor lehetnek összhangban mennyei Apánk akaratával, amikor azokat Jézus nevében mondjuk el.

Granville Pillar, Nyíregyháza

Fordította: Gál Lajos

Megtérésem, és a felülről való élet megnyerése

Alapvető az a helyzetem, hogy szüleim 1905-ben megtértek, és bemenyiesztettek, én pedig - 20 évvel később - 1925-ben születtem. Szüleimnek - fiatal házasként - az első két kis gyermekük (kb. 1903-ban) egy járványban meghalt. Egy Polgár János nevű hívő testér vigasztalással kereste fel őket. Fontos, hogy egy Bibliát is vitt ajándékként a szüleimnek. Édesanyám azonnal ment volna a hívők gyülekezetébe, de az édesapám nagyon megharagudott Istenre a gyermekeik halála miatt, és nem engedte feleségét sem a hívőkhöz. Isten azonban tovább formálta a szüleimet. Az apám gennyes mellhártyagyulladás miatt a nagyváradi kórházba került. Egy napon azt látta, hogy az ápolók függönyt építettek az ágya körül. Felfogta, hogy ezt azokkal teszik, akik reménytelenül váltak, és nem akarják, hogy a haláltusájukat lássák a betegek. Ő buzgó könyörgésben fordult akkor Isten felé, felajánlotta életét az Úrnak, és gyógyulásért kiáltott az egek Urához. És csoda történt. Másnap arra ébredt, hogy az állja és az arca nagymértékben megdagadt. Ez persze még jobban megijesztette. Egy idő után egy nagy köhögési roham tört rá. Az erőteljes köhögésének

hatására felszakadt arcán a nagy dagadt bőr, és az összegyülemlett - nagy mennyiségű - gennyes folyadék, kiömlött belőle. Vagyis megszabadult tőle. Nyilvánvaló csoda történt. Néhány nap múlva tünetmentesen térhetett haza. Aztán - élete végéig - hurcolt egy kis forradást az arcán. Isten kegyelmének és hatalmának a jegye volt az, a genny kiömlésének a helyét jelölte. Apámat ez a forradás a csodás szabadulására emlékeztette. Nagy készséggel nyitotta meg akkor szívét Jézus Krisztus számára, és 1905-ben - a H Kovács szüleim, a H Kovács nagyszüleimmel együtt - vallást tettek a hitükről, és bemenyiesztéssel jegyezték el életüket Jézus Krisztus számára. Ennek a gyümölcse volt az is, hogy szüleimnek mind a 6 felnőtté növekedett gyermeke megtért. Természetes, hogy a gyermekek megtérésének külön is van története. De azok már a szülők életváltozásának a gyümölcsei is voltak. Én arra emlékszem, hogy már 10 évesen gyermeki, őszinte buzgósággal, végigolvastam a Bibliát. Sok mindent nem értettem ugyan, de a bibliaismeretemet alapozta meg. A vasárnapi iskolai tanítóimnak komoly szolgálata volt abban, hogy 14

évesen, komoly döntés alapján, vallást tettem a hitemről a gyülekezetben, felvettek és bemeztettek. Fúvószenekar kíséretével vonultunk a Kettős-Körös vízéhez, amelyben (8 társammal együtt) megtörtént a bemeztésem. Igaz, hogy utána alakult ki az igazi büntudat és a bűnbánatos vergődés bennem, mert bűnös, kéjes vágyak, kívánságok gyötörtek, és folyamatos bűnbánatos vergődést munkáltak bennem. Kiderült, hogy a bemeztés nem változtatott meg, de érzékeny váltam a bűn iránt. 17 évesen születtem újjá. Egy fényes divatáru üzletben - szakmunkás tanulóként - dolgoztam akkor. Egész hetes evangelizáció volt a békési gyülekezetben. Bretz Vilmos lelkipásztor volt az előadó, Pécsről. Késve érkeztem, ezért csak az első padokban kaptam helyet. Amint leültem, az előadó pásztor rám mutatott a kezével (én úgy éreztem), és ezt mondta: „Te képmutató (!), aki rendszeresen ide jársz, jól ismered a Bibliát, megtanultál imádkozni, az énekarban is éneksz, szolgálni is szoktál, de a szívedben bűnös vágyak és indulatok uralkodnak, szívesen foglalkozol is velük.

Vedd tudomásul, hogy Isten a szívedet látja, és ez az állapot: a kárhozat állapota! Ha így maradsz, az osztályrészed a pokol lesz!” Annyira nekem szólt, és az Isten mondta, hogy - nem tudtam ellenállni - elkezdett rázni a zokogás. Szégyelltem, próbáltam ellenállni, de nem tudtam. Maga Isten

szólt hozzám! Aztán fordult az üzenet: „De, ha ma megláttad a bűnösségedet, és kész vagy megnyitni szívedet Jézus Krisztus számára, Ő azért jött, azért vállalta kereszthalált, hogy vérevel megtisztítson, és a Szent Szellem által újjászüljön! Jött, hogy elvegye bűneidet, és a

szíved lakója legyen! Nyisd meg hát a szíved most, fogadd be Őt! Új, örök életet hozott neked!” Nekem szólt, egyedül nekem! Szerettem volna felugrani, kiáltani: „Köszönöm, Uram, elfogadom!” De nem volt rá mód. Utóösszejeövetelt sem hirdettek. Úgy éreztem, valakinek el kell mondanom, hogy mi történt bennem. Egy rokonomnál szállt meg a vendéglelkipásztor. Ott sétálgattam az utcán a házuk előtt. Egyszer kijött a házigazda valamiért, és megkérdezte:

„Kit keresel?” „Bretz bácsival szeretnék beszélni” - mondtam.

„Akkor gyere be!” Mentem. Egy külön szobába mentünk, ahol vallást tettem arról, ami bennem történt. Ő akkor, ott imádkozott értem, én pedig hálával magasztaltam az Urat azért, hogy elfogadott! Megtörtént! Szent bizonyosság töltött be, immár élek! Ez az én megtérésem története. Meggyőződése, hogy nemcsak én döntöttem akkor Jézus Krisztus mellett, hanem Ő volt az, aki befogadott, új életet adott. Hitem és az itt leírt tapasztalatom szerint is, az új élet megérkezésének egyik jele, hogy el kell mondan, bizonytságot kell tenni róla, és meg

kell köszönni az Úrnak. Akkor igazán az enyém, ha megköszöntem, és bizonytságot tettem róla. Ez történt akkor velem! Ez az én megtérésem és újjászületésem története. A korábbi bemeitésemet is ige szerint valónak tartom, mert komoly döntés alapján és bizonytságtetés alapján történt, de a lényegesebb, hogy később, új, felülről való életet is nyertem, újjászülettem, amit megköszöntem! Hitem és tapasztalatom szerint a Szent Szellem lakozást vett a testemben, és Jézus Krisztust tette Úrrá az életemben.

id. Kovács Géza (2021. 02. 17.)

Életet és kegyelmet

É - le - tet és ke - gyel - met sze - rez - tél ne - kem, biz - ton - ság - ban ör - zöd tes - tem

és lel - kem. Meg - te - rít - ve asz - ta - lod, jól tar - tod é - le - tem, gaz - dag - sá - gom

vagy, Ben - ned van min - de - nem. Szűn - te - len csak Té - ged áld - lak, hí Mes - te - rem!

Küzdjetek a hitért

„...küzdjetek a hitért, amely egyszer s mindenkorra a szentekre bízott.” (Júd 3)

Miután 22 évesen döntöttem az Úr Jézus mellett, hetekkel később rendre olyan emberek és könyvek kerültek elélem, akik/ amik azt sugallták, hogy ez az egész kereszténység csak egy buta kitaláció. Gyenge hitem első próbája volt ez, már kezdtem meginogni, mikor a fenti ígét olvastam egyik nap, amivel teljesen elvette Isten a kétségeimet. Ekkor értettem meg, hogy nem baj, ha kétségeim vannak, csak menjek azokkal Hozzá.

Az Úrral járásunk során szinte folyamatosan küzdenünk kell saját egyéni, családi illetve közösségi hitünkért. Azt tapasztaljuk, hogy lelkünk és hitünk ellensége sokféleképpen el akar bennünket tántorítani. Egyik ilyen nélkülözhetetlen terület hitünkben a közösség. Bár a Covid19 járvány idején átéltekről sokan beszámoltak már, de a következő bizonyáságtétel tanúsága úgy gondolom ma is érvényes. Ha újra és újra elesek egy bűnben, az mélyen megaláz, de ha egy nehéz helyzetben ad Isten egyértelmű vezetést és bátorítást, az nagy vigasztalás a számomra/ számunkra.

2020 tavaszán, miután elrendelték a Covid19 járvány miatti karantént, nálunk is szüneteltek az összejövetelek, és

félelemmel töltött el bennünket az egész helyzet. Már több hete nem volt istentisztelet az imaházunkban (online sem), amikor egyre inkább nőtt - úgy gondolom szinte mindannyiunkban - egy Isten felé irányuló belső kiáltás, bennem is, hogy Ő adjon vigasztalást, bátorítást, útmutatást. Drága testvéri és igei üzeneteket kaptunk mind a Bibliából, mind internetről hallgatott igehirdetésekből, de számomra a legerősebb az volt, amit egyszer álmomban kaptam.

Április végén történt, hogy egy éjszaka álmomban a hetek óta bezárt imaházunkban jártam a feleségemmel, Magdival. Ahogy szomorúan néztük a termet, egyszer az egyik pad alatt egy kartondobozra lettem figyelmes, kihúztam, felnyitottam, meglepetésemre tele volt pontosan bepakolt ismeretlen bankjegyekötegekkel. Próbáltam beazonosítani, de nem tudtam semmi földi ország jegyeit felfedezni rajta, végül arra jutottam, hogy ez csak a mennyből származhat, ekkor felébredtem. Utána megértettem, hogy Isten így akart üzenni, hogy mekkora óriási mennyei értéket helyezett el az Ő gyermekeinek közösségében. Gyülekezetvezetőnknek elmondtam az álmot, aki szintén kereste Isten vezetését, utána hamarosan még a karantén feloldása előtt újra elkezdtük az összejövete-

leket (a megfelelő óvintézkedések mellett).

A novemberi karantén idején már a kezdetkor Isten elé álltunk, hogy Ő vezessen minket. Gyülekezetvezetőnk egyértelmű bátorítást kapott, hogy jöjjünk össze. Egyik nap feleségem taláломra kinyitotta a nemrég vásárolt John Wesley-féle áhítatos könyvet (A szeretet mindennekfelett), és félhangosan elkezdte olvasni: *„Nincs kereszténység közösség nélkül ... Ha én a kereszténységet egy közösségi vallásnak nevezem, akkor ezzel nem csupán arra gondolok, hogy közösség nélkül nem működhet annyira jól, hanem hogy nélküle egyáltalán nem tud létezni. A keresztények nem élhetnek*

másokkal való kapcsolat és közösség nélkül. Ha ez így lenne, akkor a kereszténység egyéni vallássá való átalakítása kétségtelenül annak lerombolása volna.”

Ezt is Isten egyértelmű üzenetének tekintettük. Így a második karantén alatt már szinte végig megtartottuk az istentiszteleteket (szintén a megfelelő óvintézkedésekkel, és szívünkben azért még egy kis félelemmel).

Mostanában más küzdelmeink vannak, sokszor magammal van a legnagyobb, de az Úr győzelmet tud adni, ha nem adjuk fel.

Urbán László, Szikszó

Mennyei kincsek birtokosai

Pár hete ért egy felkérés a vasárnapi gyerekórás szolgálatban való részvételre. Egy ideje vágytam erre, de nem kértem hozzá bölcsességet Istentől. Örömmel és buzgón vettem bele magam a munkába.

Az imádság volt a téma, a Lukács 11,1-13. alapján, aminek nagyon örültem, és minden ismeretemet, amit az imádságról és imádkozásról tudtam, szépen, rendszerezve összeszedtem, sőt, még színes képeket is nyomtattam egy - egy gondolat hangsúlyozására. Szép kis jegyzet lett

belőle szombat délutánra, és elégedetten dőltem hátra, hogy milyen ügyesen elkészültem.

Estefelé elkezdett bennem valami nyugtalanság és békétlenség motoszkálni. Ezt annak tulajdonítottam, hogy van bennem egy kis izgalom, mert egy gyerekórás felnőtt társam is velem lesz a foglalkozáson, és kétség nélkül figyelni fogja, hogyan boldogulok. Lefeküdtem, de alig tudtam elaludni. Éjfél körül ugyanolyan nyugtalanul ébredtem meg, és sehogy sem értettem az okát. Mivel

éreztem, hogy már hiába próbálkozok az alvással, nem fog sikerülni, elkezdtem csendben kérni az Úr Jézust, hogy segítsen megérteni, hol hibáztam, és visszanyerni a békességemet. Az bizonyos, hogy igaz lett rám nézve is az ige, hogy „*aki kér, mind kap, aki keres talál és a zöregtőnek megnyitvatik*” (Mt 7,8), mert miután a soron következő ígértet kezdtem el csendben olvasni a Bibliából, a Lukács 18. részét, lépésről lépésre szembesített azzal az én Uram, miért nem kedves előtte az én buzgóságom.

Már a kezdő ígék az állhatatos imádkozásról szóltak, és nekem szegezte a kérdést az én drága Uram, hogy ezzel nálam mi a helyzet? Igencsak megcségyenültem. Közel két éve ugyanis, hogy elkezdődött egy hente egyszeri imaközösségi alkalom. Négyen indultunk el, nyögve, nyűglődve küszködtünk mostanig, de az utóbbi időben csak a kifogásokat kerestük, és menetetöztünk, hogy ki miért nem tud részt venni. Nem vágyakozott a szívünk a közös imádkozásra, szerettünk volna körülötlünk ébredést és megtérést, ám semmi küzdelem nem volt bennünk érte. Éppen az ez előtti héten történt, hogy senki

sem jelent meg. Én sem!

Ezután folytatódott az igeszakasz, a farizeus és vámszedő imádságának a példázatával. Ettől teljesen porba lett sújtva az önérzetem. Elbizakodottá váltam volna? Igazabbnak tartom magam ezektől a kicsiny gyermekektől, hogy tanítani akarom őket? Hogyan taníthatnám őket imádkozni, ennyi mulasztás és bukdá-

csolás közepette? Biztosan tudtam, hogy nem tudok kiállni egy szót sem szólni másnap, mert amit összekészítettem, az mind a magaméból volt, és nem abból, amit Jézus mondott volna. Még a tanítványok se voltak annyira elbizako-

dottak, hanem kérték őt, hogy tanítsa őket imádkozni.

Eddig nem éreztem a súlyát ennek a szolgálatnak, és ahelyett hogy munkatársa lettem volna Jézusnak, majdnem én lettem az akadály közötté és a gyermekek között, ahogyan az Ige szépen rávezetett a folytatásban. Mikor a tanítványok el akarták küldeni a gyermekeket, Jézus kellett utasítsa őket, hogy: „*Engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa. Bizony, mondom néktek: aki nem*

úgy fogadja az Isten országát, mint egy kis-gyermek, semmiképpen nem megy be abba.” (Luk 18,16-17) Mire a fejezet végére értem, a vak Bartimeus történetéhez, éppen olyan vaknak éreztem magam én is, mint ő.

Bűnbánattal borultam az Úr elé, kérve őt, hogy bocsássa meg nekem, a felfuvalkodottság és magabiztosság indulatait, tisztítson meg ezektől, és töltsön be a tőle jövő engedelmesség és alázat szelídségével. Hálás voltam azért, hogy nem hagyott engem tudatlanságban, és még ha keserű is volt a felismerés, visszanyerhettem a békességemet. Sőt, attól jóval többet is. Hajnalodott már, és tanított engem az én Mesterem. Sok mindent megtanított! Először, hogy a gyermekmisszió, amibe engem meghívott szolgálni, az ő missziója, ezért soha ne akarjak a saját bölcsességemmel odamenni. Másodszor, hogy bár kicsinyek ezek az emberkék, de általuk engem is formál és alakít, és ők sokkal közelebb állnak az Atyához, tudniillik *„az ő angyalaik a mennyekben, mindenkor látják az én mennyei Atyám orcáját”* (Mt 18,10). Ezért tisztelnem és szeretnem kell őket, mert közöttük szolgálni megtiszteltetés, hiszen ők örökösökként vannak számon tartva a mennyben, nekem pedig igyekezni kell lefelé növekedni hozzájuk.

Mégis a harmadik dolog volt a legfontosabb, amit megértettem azon a reggelen. Imádkozni ma is Jézus tanít minket *„tisztta kezeket felemelve és kételkedés nélkül”* (1Tim 2,8). Ezt pedig csakis általa és rá tekintve lehet megtanulni. Ezért kedvesek a gyermekek számára, hiszen az ő szívük tiszta, és hittel tudják megragadni azt, amit mi az értelmünkkel akarunk megfogni. Milyen szívből tudnak egy-két mondatban odajárulni Jézushoz, kételkedés, hangzatos szavak nélkül!

Ezt éltem át aznap a gyerekórán, és abban a reményben mentem közéjük, hogy vihettem azt, amit nekem is Jézus tanított. Vittem a nyitott szívemet, hogy hozzassak én is kincseket, a kicsinyektől, akiknél elhelyezte őket az Úr, akik jó szívvel adják, amit meg lehet áldani és sokasítani, mert tiszta, mert mennyei, mert az élet Urának ajándéka, mint a halak és a kenyerek.

„Van itt egy gyermek, akinek van öt árpa kenyere és két hala...Jézus pedig vette a kenyeret, hálát adott, majd adta a tanítványoknak, a tanítványok pedig a sokaságnak.” (Jn 6,9;11)

Köszönjük, Uram, a gyermekeket, köszönjük a tisztaságukat, őrizz meg minket attól, hogy beszennyezzük a náluk elhelyezett drága kincseket!

György Gizella, Nyíregyháza

Beszámoló a női csendesnapról

Az idei női csendesnap április 15-én, Miskolcon került megrendezésre a Belvárosi Baptista Gyülekezet imaházában. Katonáné Frank Ilona konferálta az eseményt, majd Balogh Anna buzdított miniket imádságra reménységgel és hittel kapcsolatos gondolatokkal. Imádság után Jobbágy Péter vezette fel a három részes tanítást. Beszélt a becsületből, illetve becsülettel megélt hívő életéről és szolgálatról, amit párhuzamba állított az Igében hűségként megfogalmazott tulajdonsággal. A tűzzel és örömmel végzett szolgálatról Frank Róbert tett bizonyítást, kiemelve, hogy ennek nagy jelentősége van a hitetlenek felé való szolgálatban, az evangelizációban. Előtérbe került még három kulcsszó, ami a tűzzel végzett szolgálatot jellemzi: azonnal, teljesen és örömmel. A szolgálathoz való harmadik lehetséges viszonyulásról Bohus András beszélt. A Bibliából és a XXI. századból is hozott példákat, megtapasztalásokat arra az időszakra, amikor a hívő elfárad, feladja a harcot, kiáll a szolgálataból. Hatékony szemléltető eszközként a hatalmas lánggal égő tábortűz (örömteli szolgálat) és a kazánban mindig égő őrláng

(becsületes szolgálat) képe tette könnyebben megjegyezhetővé az elhangzottakat. Hála az Úrnak, hogy Ő a pislogó mécsest sem oltja ki!

A tanítás után bizonyoságtételek, majd az ebédszünet következett, ahol férfitestvérek szolgáltak fel nekünk. A délután fórumbeszélgetéssel folytatódott, ahol személyes kérdéseket, véleményeket és tapasztalatokat lehetett megosztani és meghallgatni. Maradandó közösségi élményt jelentett még az, ahogy a nap folyamán a közös éneklésben, imádságban egységben tudtunk lenni, hol fel szabadultan, hol pedig könyörgésben, de mindig szeretetben.

A nap Gál Lajos szolgálatával zárult, aki a háromfajta hozzáállást három bibliai szereplő segítségével mutatta be. Márta, aki becsülettel szolgált, Mária, akit a Jézus iránti szeretet és tűz vezérelt, a fel támasztott Lázár pedig az, aki sehogy nem szolgált, Isten mégis megdicsőítette magát általa.

Hála és dicsőség legyen Istennek, és köszönet minden szolgáló testvérnek ezért a napért!

Katona Judit, Miskolc

Egy református Derecskén

Egy kedves barátom megkérdezett: „Nem lenne kedved eljönni velem a Testvéri Szövetség derecskei férfinapjára?” Gondolkodás nélkül igent mondtam. Én ugyan addig a TeSz-ről nem sokat, mondhatni semmit nem tudtam. Bevallom azt is, hogy az egyik miskolci református gyülekezet presbitereként először a Keresztyén Testvérgyülekezetre gondoltam, róluk ugyanis volt valami ismeretem, de aztán hamar tisztázódott minden. Barátom segítségül megküldte

te nekem Elek Sándor szakdolgozatát: „A Keresztyén Testvéri Szövetség mozgalom rövid jellemzése” címmel. Ezt elolvasva nemcsak kíváncsiság ébredt bennem a TeSz iránt, de egyenesen vágyakoztam oda.

Ezzel az írással nem az a célom, hogy pontos beszámolót adjak a Derecskén történekről, sokkal inkább egy, a mozgalommal csak most ismerkedő református benyomásait, érzéseit, élményeit szeretném leírni.

Már az odaút is élmény volt számomra, mert velünk utazott Molnár István, a

Miskolc Belvárosi Baptista Gyülekezet vezetője, így nagyon jó beszélgetés alakulhatott ki, és szinte ráhangolódtam a férfinapra.

Számomra minden ismeretlen volt. Még csak Derecskén sem jártam soha életemben (legfőljebb átutazóban Erdélybe menet), útitársaimon kívül sem ismertem ott, senkit. Az imatelemben a gyülekező alatt kérdezgettem a barátomat: „Ő ki?... hát az a másik?” És amikor azt hallottam, hogy ő Frank, ott mellette meg egy

Katona van, akkor máris tudtam hova tenni őket a szakdolgozatban olvasottak alapján.

Meglepett a „közös asztal”, ahová leraktuk az ideszánt elemőzsiát. El sem tudtam akkor képzelni, hogy fogunk mi ebből a nagy kupacból ennyien ebédelni...

Aztán elkezdődött. Már az első éneknél megállapítottam, hogy igaza volt a barátomnak: ez a gyülekezet olyan szépen éneklő férfikórust ad, ami lenyűgözi az embert! Számítottam erre, ezért a telefonommal felvettem minden éneket – és azóta is gyakran nagy örömmel hallga-

tom, sőt megosztom barátaimmal.

Az előadások és az egész együttlét légkörét a közvetlenség, testvéri hangulat jellemezte. Úgy éreztem, ha az Úr dolgairól, a Jézus Krisztushoz való viszonyunkról volt szó, akkor nagyon komoly és mélyen szántó gondolatok kerültek elő, de minden másban a kedves humorral, olykor iróniával és önironiával oldott szeretetteljes légkör volt az uralkodó. Ezt irigylem baptista testvéreinktől, de jó lenne, ha mi is tudnánk valamit eltanulni belőle!

Aztán eljött az ebéd ideje. Anélkül, hogy mi bent az imateremben bármit észleltünk volna, a szomszédos helyiségekben (és a tornácra) a nagy asztalon összegyűlt ételhalmazból olyan ízlésesen megterített, szépen tálalt ételekkel teli sok - sok kis asztal lett, hogy mindenki kényelmesen, bőségesen és igényesen fogyaszthatta el ebédjét. Példaértékű volt a vendéglátó gyülekezet gondossága!

A szervezők bölcsességét dicséri a hosszú, kétórás ebédszünet, aminek nagy része beszélgetésekkel, részemről ismerkedésekkel telt el. Most már nem éreztem azt, hogy először vagyok ebben a

közösségben, mert bárki mellé kerültem is, úgy szólt hozzám vagy éppen invitált be a beszélgető közösségükbe, mintha régi ismerősök lennénk. Valóban átélhettem azt, hogy mit jelent testvérnek lenni az Úr Jézusban!

Ebéd után a hozzászólások, bizonyoság-tételek, kérdések, sőt visszakérdezések számomra azt bizonyították, hogy egy olyan közösségben vagyok, ahol a testvéri szeretet elviseli az őszinte kritikát is, mert azt is a szeretet hatja át.

Az összejövetelt Gál Lajos testvérünk nagyívű igehirdetése zárta, ami mintha csak példája lenne a „szolgálni tűzzel” témának.

Nem tudom megállni, hogy ne szóljak újra az énekekről, és az azt vezető zenész testvérekről. Olyan szépen, tisztán hangzott a cselló és a gitár, később a zongora is, hogy számomra kitörölhetetlen élményt jelentett.

Hálát adok az Úristennek, hogy én is tagja lehettem ennek a közösségnek, részesülhettem áldásaiban, és úgy vélem, hogy Gábor barátom is az Isten eszköze volt akkor, amikor megkérdezte: „*Nem lenne kedved eljönni?*”

Benke László, Miskolc

Az imádságról

„Minden imádságotokban és könyörgésetekben imádkozzatok mindenkor a Szent Szellem által.” (Ef 6,18)

Ha tudnánk azt, hogy mit jelent imádkozni, akkor abba sem hagynánk soha. Nem pótolható semmi mással. Lehet széleskörű teológiai ismeretünk, sokféle szellemi megtapasztalásunk a Szent Szellem által, hallgathatjuk Isten Igéjét, ami átjárja a szívünket, bizonyosságot tehetünk valakinek, aki átadja az életét az Úrnak, de amit imádságban kapunk Istentől, azt semmi sem pótolhatja. Csodálatos szellemi területeket lehet imádság során bejárni.

Amikor egy bakancsban elindulsz egy hegységbe, átvágsz hegygerinceken, bemész barlangokba, keresztülgázolsz patakokon, felmész a havas hegycsúcsokra, és onnan szétnézel, csodálatos élményben van részed. Mégis, ha egy folyóhoz érkezel, akkor a bakancsbal a folyón nem tudsz átkelni, azzal nem tudsz vízre ereszkedni. Ahhoz már egy csónak kell. Az imádság is egy olyan szellemi területre visz el, ami más eszközzel nem közelíthető meg. Pótolhatatlan.

A legerősebb szellemi fegyverünk az imádság. Adott esetben a Bibliánkat el-

vehetik, a gyülekezeti közösségtől megfoszthatnak, a szolgálatunk is megszűnhet külső kényszer hatására, de az imádság minden körülmények között megmarad.

Pál apostol tesz egy megjegyzést az 1. Korinthusi levelében, amikor bizonyos tagok erkölcsi romlása ellen szólal fel: *„Avagy nem tudjátok-é, hogy aki a paráználval egyesül, egy test vele? ...Aki pedig az Úrral egyesül, egy lélek ő vele.”* (1Kor 6,16-17) Merész hasonlat, melyben az apostol párhuzamba állítja a test közösségét a szellem közösségével. Az imádság nem más, mint ez a szoros szellemi kapcsolat az Úrral. Amikor Jézus azt mondja, hogy *„mikor imádkoztok, ne legyetek sok beszédűek, mint a pogányok”* (Mt 6,7), akkor nem azt akarja mondani, hogy ne imádkozzatok sokat, hanem azt, hogy az imádság során ne szaporítsátok a beszédet. Azt akarja, hogy szüntelen imádkozzunk (1Thessz 5,17), de nem akarja, hogy sokat beszéljünk. Ő egyszerűen csak mély közösségbe akar kerülni velünk.

Imádkozz minden időben a Szent Szellem által! Juss el olyan szellemi területekre, megtapasztalásokra, melyekre más úton nem tudsz!

Gál Lajos, Szeghalom

Kereszt az aszfaltdzsungelben

David Wilkerson olyan felismerésre jutott, mely gyökeresen megváltoztatta az életét. 1958. február 9-én úgy döntött, eladja TV-jét, és azt a napi 2 órát helyette imádságra fordítja. Ezután szólította el

Isten őt New Yorkba, a bűn dzsungelébe, olyan tizenéves fiatalokhoz, akik föld alatt, pincékben, síkátorokban és parkokban, különböző társadalmi, küzdő, szadista, homoszexuális bandákban, a kábítószeres és gyilkolászások élvezetében tengődtek. Közük merészkedve

hirdette Krisztus szeretetét, mely sok-sok fiatal szívét megérintette, nem úgy Nicky Cruzét, a legbrutálisabb bandavezérét, aki 17 ember életét oltotta már ki. „Nicky másféle volt. Mikor megláttam, azt kellett gondolnom, hogy ez a legkeményebb arc, amit valaha láttam. Egy lépést tettem feléje. Ha közelembre jön tiszteletes – mondta azon a kínzott hangján –, megölöm. Megteheted – mondtam beleegyezőn –, ezer darabra vagdalhatsz, és kithetsz az utcára, és min-

den darabka szeretni fog téged. És míg ezt mondtam, arra gondoltam: de ez neked nem használna semmit, mert a földön nincs olyan szeretet, amely téged megragadna.”

Nemsokára azonban Jézus szeretete

mégis megragadta, de hogy hogyan, és miként döntött úgy, hogy 25 társával elmegy a rendőrségre letenni fegyvereit, és aláírni Bibliáját, azt a „Kereszt az aszfaltdzsungelben” és az ő „Repülj kicsim, repülj!” című könyvében olvashatjuk el, melyben az előzményeket, élettörténetét és a

folytatást is megismerhetjük.

Ajánlom két kedvenc könyvemet, melyeknek summája ez: „Ha végül is beengedjük a Szent Lelket legbensőbb szentélyünkbe, a következménye sírás. Akkor jön, ha leomlik az utolsó korlát is, és átengeded magad a gyógyításnak. Azon a napon, mikor Krisztus beköltözik, új egyéniséget teremt, mely élő és beszédesebb bizonyítéka az újjászületésnek. Újjá kell születned – mondta Jézus.”

Tóth Livia, Varbó

Bemérités:

Bacsó Dorottya és Barnabás fél év különbséggel pecsételte meg hitét a beme-
rítkezéssel Debrecenben. Dorottya 2022.
november 20-án, míg Barnabás 2023.
május 27-én.

Elekne Klárika beme-
rítkezéssel tett bi-
zonyosságot az Úr Jézusba vetett hitéről
2023. május 21-én Berettyóújfaluban. A
bemerítés és igehirdetés szolgálatát Gál
Lajos testvér végezte.

Ficsor Dorka a Pécs-Somogyi Baptista
Gyülekezetben állt fehér ruhában a be-
merítő medence mellett 2023. május 29-
én. Az igehirdetést Dan Zoltán, a beme-
rítést Hajnal Zoltán testvér végezte.

Gyermekáldás:

Frank Rúben, 2023. április 11. (Virág és
Áron gyermeke, Berettyóújfalun)

Mikola Mirjám 2023. május 30. (Jancsi
és Zsuzsi gyermeke, Derecske)

Gyász:

2023. május 7-én Huszár Magdi test-
vérnőnk Megváltója magához vette.
Testvérünk a Szeghalmi Baptista Gyüle-
kezet tagja volt.

Pocsai Zoltán testvér, a Békéscsabai
Reménység Gyülekezet tagja, súlyos be-
tegség következtében 2023. április 19-én
az Úrhoz költözött.

2023. június 3-án Koziczsek Péter test-
vérünket a Berettyóújfalun Filadelfia
Baptista Gyülekezetből Megváltója ha-
zaszólította.

Alkalmaink:

A férfi és női csendesnap kép- és
videóanyagai megtalálhatóak a
www.tesz.net honlapunkon.

A nyári táboraink időpontjai is megte-
kinthetők honlapunkon.

A folyóiratot önkéntes adományokból
tartjuk fenn, és minden érdeklődőnek
térítésmentesen megküldjük. Ezúton is
köszönünk minden támogatást!

Várjuk olvasóink leveleit,
írásait a terjesztés címére.

Terjesztés-megrendelés a Testvéri
Szövetség Egyesület címén:
5520 Szeghalom, Táncsics M. u. 18/1
tesz.kozhasznu@gmail.com

Számlaszám:
OTP 11733003-20119502-00000000
Kérjük a közlemény rovatba beírni:
"Szövetség újság"

Támogatását egyszerűen, honlapunk
adományozási felületén keresztül is
eljuttathatja hozzánk:
www.tesz.net/adomanyozas

Kiadó: A Testvéri
Szövetség
Közhasznú Egyesület
Az egyesület honlapja:
www.tesz.net

Felelős kiadó: Dr. Szoboszlai Zoltán

Felelős szerkesztő: Gál Lajos

Szerkesztőség tagjai:
Frank Róbert, Molnár István, Török Sándor

Tördelés, szerkesztés: Frank Viktor

Korrektúra: Bálintné Száraz-Nagy Hedvig
Elekne Szoboszlai Réka,
Szvetnyik Melinda, Urbán László

Megjelenik: negyedévente
Aktuális példányszám: 820 db
Szállítási Nyomda, Hódmezővásárhely